

PHÁP LẠC

Nói đến niềm vui, ở thế gian có rất nhiều niềm vui, nhưng tất cả chỉ là những niềm vui tương đối. Vui chẳng qua là để khỏa lấp bớt sự trống trải của khổ đau mà thôi, chứ kỳ thật họ không bao giờ có một niềm vui thật sự và trọn vẹn. Thú vui chỉ mở đường cho đau khổ, như một số bạn trẻ thích tìm những nơi hý trường để mua vui. Sống một mình trong một căn phòng thật buồn tẻ. Sau những ngày học vất vả mệt mỏi với sách vở, họ lại tìm những nơi để mua vui giải sầu gọi là giải trí. Điều đó không có gì là tội lỗi.

Tuy nhiên, nếu vì sự vui chơi mà đưa đến con đường truy lạc để rồi tự mình chuốc khổ và làm khổ lụy cho những người khác, thì điều đó là một điều rất tai hại, cần nên tránh.

Ở đời có rất nhiều thú vui giải trí lành mạnh. Nếu các bạn muốn xây dựng đời mình có một cuộc sống tương đối an bình hạnh phúc thì nên tìm đến những nơi giải trí lành mạnh. Đó là nói việc tìm thú vui hưởng lạc theo kiểu thế gian.

Ở đây chúng tôi muốn nói đến một thú vui cao hơn và an bình hơn, đó là thú vui trong đạo pháp.

Trong giáo lý đạo Phật có nêu ra nhiều danh từ để diễn tả cho các thú vui nội tâm rất nhẹ nhàng tế nhị này. Như nói Pháp Lạc, Pháp Hỷ, Thiền Duyệt Thực, Ly Sanh Hỷ Lạc, Ly Hỷ Diêu Lạc v.v.. Tất cả những danh từ này đều nhằm diễn tả trạng thái tâm lý có một niềm vui thanh thoát thật nhẹ nhàng, mà người ngoài cuộc không sao cảm biết được.

Muốn nếm được mùi vị của niềm vui này, chính người đó phải chịu khó thực nghiệm trải qua mới biết được.

Trong bài này chúng tôi chỉ xin giới hạn nói qua hai chữ Pháp Lạc mà thôi.

Pháp Lạc là gì? Nói một cách ngắn gọn, có nghĩa là vui với chánh pháp, hay vui với giáo pháp của Phật trong khi nghe hoặc nghiên cứu học hỏi. Không biết các bạn khác thì sao, riêng tôi mỗi lần có những chuyện buồn phiền, tâm lý bất an, những lúc đó, tôi thích nghe băng kinh giảng, hoặc đi tìm kinh sách để đọc. Thật sự mà nói, vì sự tu hành của tôi chưa được tiến bộ lắm, nên con ma buồn nó cứ bám theo hoài. Muốn phá tan con ma buồn này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Vì

vậy, cứ mỗi lần tới mùa An Cư Kiết Hạ, việc tu hành nghiêm túc hơn những ngày thường, nên con ma buồn tương đối ít bén mẫn tới khuấy phá làm cho tôi phải buồn bực đau khổ nhiều.

Tôi rất thích đến mùa an cư kiết giới tu học. Vì quy luật an cư rất nghiêm khắc. Đại chúng tu học theo một chương trình rất có quy cũ, nhất là lại được nghe giáo pháp nhiều hơn. Bình thường, do tiếp xúc cảnh duyên bên ngoài nhiều, 6 căn mãi dong ruổi theo 6 trần, nên tâm tôi lúc nào cũng bị dao động bất an. Ít khi nào có dịp soi rọi lại bản tâm để nhìn kỹ lại con người thật của mình, bởi vậy, nên lúc nào tôi cũng cảm thấy buồn tẻ. Còn mùa an cư thì khác. Trên có Hòa Thượng Bổn Sư thường đem kinh điển ra nhắc nhở, dưới có quý Thầy Giảng Sư, đặc biệt mùa an cư năm nay (2004) có Thầy Giáo Thọ tức Thầy Thích Phước Thái giảng Kinh Tứ Thập Nhị Chương và Thầy còn hướng dẫn huấn luyện chúng tôi thực tập diễn giảng nữa. Ngoài ra, còn có các vị khác như Thầy Chúc Thanh và Thầy Đồng Minh. Mỗi vị có một cái hay riêng. Tất cả đều đem lại cho chúng tôi có thêm nhiều kiến thức. Nhất là giờ học giáo lý của Hòa Thượng Bổn Sư, nhờ sự nhắc nhở của Hòa Thượng mà lòng chúng tôi cảm thấy vui bớt đi những ưu tư phiền muộn. Đang có chuyện buồn nghe Hòa Thượng giảng dạy, thì tự nhiên con ma buồn tan biến mất. Cho nên, những lúc nghe pháp đó, giúp cho tôi có những niềm vui rất thanh thoát nhẹ nhàng. Niềm vui này, dĩ nhiên, rất khác hơn niềm vui ngoài đời mà thế nhân lao đầu vào để mua vui. Cái vui với chánh pháp, vui trong khi nghe pháp, học hỏi qua những lời vàng ngọc mà Đức Phật đã để lại, làm cho lòng tôi cảm thấy có một niềm vui lâng lâng nhẹ nhàng thoát tục. Những lúc đó, tôi mới thật sự hiểu ra thế nào là pháp lạc. Như vậy càng tăng thêm niềm vui này trong cuộc đời, thì chắc chắn, nó sẽ đem lại cho tôi rất nhiều hạnh phúc trong cuộc sống, dù đó là cuộc sống trong thiền môn.

Con rất mang ơn Hòa Thượng bổn sư và quý Thầy giảng sư. Quý Ngài đã giảng dạy đem lại cho con nhiều sự an lạc. Nếu không có Hòa Thượng Bổn Sư chỉ giáo, chắc chắn chúng con sẽ cảm thấy bơ vơ lạc lõng như một đứa trẻ ngây thơ đang lạc lõng giữa chợ đời. Nhờ vào túc duyên đời trước có chút ít tu hành, nên nay chúng con mới được nghe giáo pháp của Phật, mới được tiếp nhận những lời vàng ngọc quý giá mà đáng Từ Tôn đã để lại. Chúng con nguyện tinh tấn nỗ lực tu học nhiều hơn nữa để khỏi phụ công ơn dạy dỗ của Hòa Thượng Bổn Sư cũng như của quý giảng sư đã vì chúng con mà chỉ dạy. Chúng con xin chân thành tri ân tất cả. ☐

P.T